

[Jytte Hilden]

de for, at de stadig kan holde humøret højt, og jeg har også en tro på, at hvis man laver noget, der ligesom også udvikler én personligt, noget, så man får udbytte af sin fritid, så bliver man såmænd nok også bedre til at søge et arbejde, så bliver man faktisk også bedre til at holde ud i uddannelseskøen.

Så det er i hvert fald ikke den unge generation, som vi skal stå og pege fingre ad, heller ikke i denne debat.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Nej, dem, der skal peges fingre ad, det er folketingspolitikere som fru Jytte Hilden, der ganske rigtigt beskrev, at i de sidste 25 år har vi forsøgt at stimulere folk til, at de skal have gode, lange uddannelser osv. Jamen man skal vel at mærke gøre sig klart, at i de 25 års planøkonomisk misdrift af Danmark, hvor man efter Socialdemokratiets værste paroler har forsøgt at styre tingene, har man forsøgt at udsuge dansk erhvervsliv. Hver en krone, der var i overskud, er blevet suget ind i den offentlige sektor, fordi man troede, at man som et folketingsflertal almægtigt vidste, hvad der var godt for befolkningen. Det viser sig nu, at det er en fejl.

Hvis det samfund, fru Jytte Hilden taler om, skulle være så godt, så ville DDR have været et paradis på jord. Det ved vi alle sammen ikke var tilfældet, og derfor er fejlen, fru Jytte Hilden, at man i Folketinget har troet, at man ved halvsocialdemokratisme eller socialisme eller planøkonomi har kunnet styre disse ting. Det er simpelt hen, fordi man har styret for meget, og man har styret i den forkerte retning. Man har ødelagt det frie markeds mulighed for selv at etablere arbejdspladser, og det er derfor nok så væsentligt, at fru Jytte Hilden gør sig klart, at Socialdemokratiet og fru Jytte Hilden bærer en meget væsentlig del af ansvaret for, at så mange tusinde mennesker, så mange tusinde unge mennesker i dag står uden beskæftigelse.

(Kort bemærkning).

Jytte Hilden (S):

Jeg skal sige til hr. Kim Behnke, at jeg overheadet ikke vil vedkende mig noget som helst ansvar for den totale fallit både økonomisk, moralsk og politisk, som vi har oplevet i Østlandene med kommunismens fald. Det har in-

det som helst med det samfund, jeg har kæmpet for, og det, jeg har levet i, at gøre, så det vil jeg godt holde fast på.

Det, jeg synes er vigtigt at gøre sig klart, er: Hvordan skaffer vi de uddannelsespladser? Hvordan får vi de praktikpladser? Hvordan får vi de arbejdspladser til unge mennesker? Det må være det, der er kernen i vores diskussion, og egentlig ikke alle mulige fiksfakserier om ungdomsydelse og lignende mærkværdigheder. Det synes jeg hr. Kim Behnke skulle være utrolig optaget af i stedet for de dér sære billeder af samfundet, som jo ingen vegne holder andet end måske netop i agitationssammenhæng andetsteds end her i folketingssalen.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg synes, der er en væsentlig gløse, vi har fået ind i debatten inden for de sidste par år, nemlig »aktivlinien«. Jeg tror, at vi her har en ny skabelse, som det er utrolig væsentligt at få yderligere dyrket. Vi har i mange år haft en passiv forsørgelseslinie, som har gjort, at mange har mistet troen på de muligheder, de i grunden selv havde, og de kræfter og de initiativer – en forsløvende linie, hvor aktivlinien, tror jeg, vil kunne få langt flere til at være villige til at løbe en risiko, være parate til at prøve.

Så sent som på en konference, jeg deltog i i går arrangeret af Dansk Arbejdsgiverforening, har jeg mødt en række virksomheder, som rent konkret viste, hvordan de har følt et ansvar også for, at handicappede kommer ind på arbejdsmarkedet. Grundfos beskrev nogle modeller, Danfoss beskrev nogle modeller og den holdning, at man fra virksomhedernes side sagde: Vi har et ansvar, vi har en forpligtelse for, at flere kommer i arbejde. Dermed daler jo overførselsindkomsterne, idet flere går fra den passive situation over i en aktiv indsats til gavn og glæde for dem selv, men også til glæde for samfundet. Så det er den udvikling, som vi jo alle ønsker, nemlig at overførselsindkomsterne går ned, tallet går ned, fordi aktivlinien vinder frem.

Det har noget med den holdning at gøre, at vi også alle sammen erkender, at vi har et ansvar på forskelligt plan, på forskelligt niveau. Det er utrolig vigtigt, at vi begynder blandt de nærmeste i familien og dér er noget for hinanden og ikke bare skyder ansvaret over på det offentlige, hvilket jo betyder, at de forskellige udgifter